

דברי פתיחה באירוע סיירת חרוב – 36 שנה אחרי המלחמה

ערב טוב משפחות יקרות, ערב טוב אחי הלוחמים

באוקטובר 73 הייתי סטודנט צעיר לצילום וקולנוע בלונדון. עם פרוץ הקרבות עליתי על המטוס הראשון שהמריא מלונדון ובאשמורת בוקר ה 10 לאוקטובר, יום הולדתה ה 24, נחתנו בלוד. קיבלתי קלצ'ניקוב, מדים וחגור – איזה מתנת יום הולדת נהדרת.

בחרתי לרדת לבקעה, לחרוב, לסיירת שלי. יאיר קליין היה הסמג"ד. שירתתי כקצין בפלוגה שלו בתקופה החמה והלוהטת של המרדפים בבקעת הירדן. הוא שמח לצרף אותי לפלוגה הצעירה – פלוגת קורן. קיבלתי נגמ"ש וחיילים צעירים חדורי קרב, אך מתוסכלים מתקופת ההמתנה הארוכה וחוסר המעש.

אך "הרגע המאושר" הגיע. ביום שבת, 20 לאוקטובר, ירדנו לסיני וחצינו את תעלת סואץ לארץ מצריים. ביומה האחרון של המלחמה, נפלה בחלקנו זכות מפוקפקת למדי, לפגוש את המוות, להישיר אליו מבט ולחלקנו, גם לנצח אותו... לצערי, 22 חיילים, חברים, אחים, לא חזרו משם – נותרנו עם התמונות, עם הבלוריות המתנפנות, עם הזיכרונות, עם הכאב. קיבלנו את חיינו במתנה. ומי שמקבל את חיינו במתנה צריך לדעת גם לנצל אותם עד תום. אך יותר מזה, אנו מצווים כל העת לזכור ולהזכיר, לספר את סיפורם של אלה שאינם אתנו, ובעיקר להמשיך ולממש את צוואתם.

שלושה עשורים וחצי, אנחנו, הנותרים מפלוגת קורן, נשאנו בליבנו את הזיכרונות המרים של ימי הלחימה האחרונים בחיץ החקלאי ובעיר סואץ. חורפים רבים וקיצים ארוכים נשאנו את צער השתיקה, את הכאב, את המראות, אך בעיקר את החסר.

ביום העצמאות האחרון, נפגשתי באקראי עם מיקי ועמיקם, שני מפקדי המחלקות של הפלוגה. לפתע הבנו את הקושי הגדול לדבר על מה שהיה שם, את הבחירה שבחרנו - לשכוח ולא לזכור. לפתע הבנו עד כמה איננו מבינים מה עשינו שם ושכל אחד מאיתנו מבין אחרת. לפתע הבנו כי ההדחקה וההתכנסות בקונכיה של עצמנו נועדו כדי לשמור על שפיותנו. ולפתע נחרדנו מהנתק מהמשפחות והחיילים. אך יותר מכל הבנו כי התנתקנו מעצמנו ונותרנו בודדים.

עתה, שלושים ושש שנים אחרי המלחמה, אחרי שגם ילדנו, ילדי חורף 73 בגרו, לבשו מדים ויצאו לחיים, החלטנו מרונם גילנו הצעיר לעשות מעשה. צרפנו אלינו את קורן המ"פ, עלינו על מדים, חגרנו חגור, אזרנו אומץ ויצאנו למסע. מסע של סגירת מעגל, של תיקון והשלמה שנמשך כבר חצי שנה. החלטנו להתעמת בגלוי ובגילוי עם צלקות האימה, לשחזר לראשונה את אירועי המלחמה הטראומטיים, לאתר אתכם חיילי הפלוגה הנותרים ואתכם משפחות החללים, הורים ואחים הצמאים לכל פרור של מידע על יקיריכם.

הערב – 36 שנים אחרי - זה קורה.

הערב, אנחנו באים אליכם משפחות יקרות, ומספרים לכם את סיפורה של פלוגת קורן במלחמה ולפניה. הערב אנו מישירים אליכם מבט ובפינו מילים זכות וצלולות, גם אם לעיתים מהססות שבורות. כי גם אנחנו חזרנו מהמדבר מרוסקים ושבורים. גם אנחנו היינו זקוקים לנחמה, לחיבוק לאהבה. היחידה פורקה ולא נותרו כתפיים עליהן לבכות ולא זרועות בהן נוכל להתנחם. וכך גם אנו נותרנו ללא תעצומות נפש לנחם ולחבק אתכם. ברחנו מכם כמו גם מעצמנו. מסתבר שאי אפשר לברוח, שלא טוב לברוח...

הערב אנחנו כאן בשבילכם וגם בשבילנו.

ועכשיו וידוי אישי קטן. בחודש אוקטובר האחרון חגגתי את יום ההולדת השישים שלי. ביקשתי מרעייתי ושלושת ילדי לא לארגן לי מסיבות, בלי חגיגות ופסטיבלים. לתמיהתם השבתי כי המפגש המתוכנן אתכם הערב מהווה עבורי את מתנת יום ההולדת הכי משמעותית שיכולתי לקבל במחצית חיי. כאן, בחדר הזה אני פוגש משפחה, פוגש אחים, פוגש אהבה, פוגש נתינה, מסירות והקרבה. כאן בחדר הזה אני לא מתבייש לבכות, כאן בחדר אני שמח לחייך ולצחוק. כאן בחדר הזה אני פוגש את צדו המואר של החיים.

תודה לכם על ההזדמנות לחלוק אתכם הערב את אהבתנו.

תודה על ההזדמנות לחסות בצילה של אהבתכם.